

”En nesten pinlig affære”

Av Johan Harstad, hentet fra: ”Herfra blir du bare eldre”, Gyldendal 2001.

Jeg finner dagboken min, den eneste jeg noen gang orket å skrive, den ligger i kjelleren under gamle blader, tegneserier, far har ryddet ut av barnerommet mitt, men han har ikke fått øye på denne, gjemt blant annet skrot jeg ikke lenger har behov for, og jeg tenker: heldigvis, setter meg på fryseboksen, et øyeblikk helt fiksert på dette gamle beviset, barndommens krønike, skriften penere enn den jeg har nå, jeg leser vilkårlige utdrag: *”Vi slår den nye gutten nesten hvert friminutt. Jeg tror vi liker det, eller er det bare fordi han er ny, at han kommer fra et sted på østlandet? Vi banker livskiten av ham, men i timene får han sitte ved siden av de søteste jentene, av og til med Nina. Da trøster de ham og så gir vi ham enda mer bank dagen etter, slår alt vi kan, men han sier aldri noe. Han roper ikke på lærervakten, og han gråter ikke, for han er ingen spjæling. Han er akkurat som oss, men av og til prøver han å slå slag som ikke treffer oss. Men det er bare skuespill, det er ikke motstand, så vi banker ham det vi er gode for. Vi bokser ham i magen og slår ham i lamasen, i armer og ben, vi vrenger armen hans bak på ryggen, binder ham fast i kåniteineren så han ikke får puste. Vi løsner litt og så lar vi ham henge. Frøken oppdager det først halvveis uti timen, at han mangler, og hun må ut og løsne ham, men han sier ingenting. Vi sovner om kveldene, hver for oss på rommene våre. Da er vi sinte, glade for at vi ikke er ham, og vi tenker at i morgen skal du få, fy faen, i morgen skal du få så du aldri glemmer hva vi gav deg.”* Jeg vet vel egentlig ikke hvorfor, men den metalliske smaken som jeg nesten alltid hadde i munnen den gang, kommer tilbake, som når du hadde slikket på rekkverket ved fotballbanen. Først etter at filmen på tv er slutt, og jeg er på vei til sengs, våger jeg å huske det, hvordan jeg ble vant med smaken av blod, at jeg mistet en tann på grunn av dem, at de ventet på meg ved den gamle fabrikk, hvorfor jeg aldri sa noe, hvorfor jeg til slutt måtte jule, for meg selv, innerst inne.